

Henriette Kjær (KF):

I Det Konservative Folkeparti er vi af den opfattelse, at der skal være knivskarpe retningslinjer for, hvad EU skal beskæftige sig med, og hvad de enkelte lande skal tage sig af. Og i Maastricht-Traktaten er nærhedsprincippet blevet fastslået som et grundlæggende princip i EU-samarbejdet.

Det Konservative Folkeparti ønsker en stærkere og mere konkret udformning af nærhedsprincippets anvendelse, så f.eks. områder i relation til velfærdssamfundet ikke omfattes af samarbejdet.

Der er i øvrigt en lang række områder, som vi mener landene selv skal regulere, og hvor EU skal blande sig udenom.

Kommissionens arbejde med at gennemgå direktiver med videre med henblik på en vurdering af disse i forhold til nærhedsprincippet skal gøres mere synligt og være mere effektivt.

Det er ærlig talt ikke mange direktiver, der er blevet dømt til at være i strid med nærhedsprincippet, men der er ingen tvivl om, at der selvfølgelig findes en del direktiver, man godt kunne føre tilbage til de enkelte medlemslandes egen kompetence.

Så det er et konservativt ønske, at man prikker lidt til Kommissionen, så de får sat fart på processen. Hver gang Kommissionen kommer med et nyt initiativ, skal forslaget faktisk indeholde en begrundelse for dets berettigelse ud fra nærhedsprincippet. Denne del af Kommissionens forpligtelse burde også have større opmærksomhed. Der skal ikke lovgives i EU, hvis det ikke er en klar fordel, at landene samlet bliver enige om nogle fælles regler og retningslinjer.

Men så står vi her med Enhedslistens beslutningsforslag, hvor de vil pålægge regeringen i EU at kræve nærhedsprincippet gennemført. Og helt ærligt: Jeg ser det som et overflødigt forslag, for stort set alle partier herinde er jo fuldkomment enige i denne sag: Nærhedsprincippet skal gennemføres, og det har skiftende regeringer da også arbejdet på, siden man vedtog Maastricht-Traktaten.

Jeg vil derfor ikke være med til at pålægge regeringen noget som helst og slet ikke noget, den allerede arbejder på, bare fordi Enhedslisten skal markere sig. En gang imellem må vi holde ministrene i ørerne i Folketingets Europaudvalg. Det gør vi, når en minister er blevet fedtet for meget ind i et direktiv, der efter vores mening er overflødigt, og hvor tingene ville kunne klares

bedre lokalt. Så giver vi vores mening til kende i udvalget, og det vil vi blive ved med.

Men efter min mening er vi i Folketinget overordnet enige om linjen i forhold til nærhedsprincippet, og vi behøver ikke et beslutningsforslag for at fortsætte dette arbejde.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg må sige, at jeg er lidt skuffet over den konservative linje i den her sag. Jeg har ellers i B.T. den 9. februar læst en udtalelse af hr. Hans Engell, hvor han siger:

»Vi vil være på stikkerne over for nye EU-initiativer og vil kunne forfølge sagerne til Domstolen. Det kan vi kun, hvis nærhedsprincippet får kød og blod på i form af et juridisk indhold.

Det, som ingen har turdet sige indtil nu, er jo, at EU's reguleringer går meget vidt. For hvis man siger det – så bliver man beskyldt for at gå EU-modstandernes ærinde.«

Men hr. Hans Engell mente altså alligevel, at han burde gå ud og sige det klart og tydeligt, også selv om han kunne blive mistænkt for at gå EU-modstandernes ærinde, fordi han jo dermed erkendte, at på det punkt havde vi faktisk ret. Derfor skuffer det mig lidt, at De Konservative så i dag viger tilbage for at tage konsekvensen.

Så vil jeg godt sige til fru Charlotte Antonsen, at der må være en misforståelse i hendes læsning af Enhedslistens forslag – nu ved jeg ikke, om hun fortsat er i stand til at følge debatten – for vi kræver alene, at det bliver opfyldt, som landene jo gav tilsagn om. Med henblik på at få Danmark til at stemme ja den 18. maj 1993 gav man den danske befolkning løfter. Og alle landene var jo enige om at give de løfter; senere hen har man ikke villet opfylde dem. Så synes jeg godt, at vi kan kræve, at de bliver opfyldt. Det er da i virkeligheden et beskedent forslag. Vi kræver kun, at en aftale, som man har sagt til danskerne at man kunne levere, bliver leveret, at den vare, som man stillede danskerne i udsigt, hvis de stemte ja den 18. maj 1993, nu skal leveres. Det synes jeg da ikke ville være ubeskedent, vil jeg gerne sige til fru Charlotte Antonsen, at gå ned i EU og sige; og det er det, der ligger i vores forslag.

Anne Baastrup (SF):

Forslaget er jo ganske overskueligt og går ud på, at regeringen skal kræve, at nærhedsprincippet gennemføres. Det er en god idé, og det kan jeg forstå at samtlige partier stort set er enige om.